Colţul specialistului

Invăţăminte în urma concursului de tir de la Moscova

Intre 25—31 mai, la marginea unei păduri din împrejurimile Moscovei, unde se înalţă un frumos şi modern poligon de tir (Poligonul Dinamo), şi-au dat întîlnire sportivi din R.P. Ungară, R.D.G., R.S. Cehoslovacă, R.P.F. Iugoslavia, R.P. Romînă şi U.R.S.S., pentru a-şi măsura forţele în primul mare concurs internaţional al anului.

Concursul a reunit pe cei mai buni trăgători din lume, printre care campionii mondiali Bogdanov, Itkis, Zabelin şi mulţi alţii, de o necontestată valoare.

Noi am participat la acest concurs cu un lot de trăgători din care au făcut parte multe elemente tinere, care s-au relevat în concursurile interne. S-a procedat astfel pentru a se verifica o serie de elemente în întîlniri internaţionale de mare amploare, cum a fost concursul de la Moscova — concursuri care urmăresc de fapt pregătirea în vederea participării la Campionatele Mondiale din 1962 la Cairo.

Timpul excepţional de frumos, poligonul modern, cu instalaţii care funcţionau ireproşabil, standurile de tragere tapisate cu material ondulat care amortizează zgomotul, construcţia specială a taluzurilor acoperite de verdeaţă care dau o vizibilitate excelentă, arătau încă de la început că probele din concurs vor fi foarte disputate.

In ziua de 27 mai s-au desfăşurat probele de pistol precizie şi armă liberă culcat 60 de focuri, la care au participat şi sportivii noştri.

Sovieticul Guşcin a confirmat şi de această dată că este cel mai bun, cîştigînd proba de pistol precizie cu 557 puncte, urmat îndeaproape de compatrioţii lui Abramovici şi Solukvatze, cu 556 de puncte. Bodnărescu s-a comportat satisfăcător, în timp ce Jeglinschi care a dat dovadă de o accentuată emotivitate, a tras mult sub valoarea sa, ocupînd ultimul loc.

La probele de armă, reprezentantul nostru Teodor Cincu a ocupat locul I la poziţia culcat 40 focuri, din cadrul probei de 3x40 armă liberă calibru redus, cu un rezultat foarte bun de 394 puncte. Semnificativ este faptul că cu o zi înainte acelaşi trăgător la aceeaşi poziţie (culcat 60 de focuri), s-a clasat pe ultimul loc. Pe de altă parte Valentin Enea care în prima zi se clasase printre fruntaşi, ocupînd locul 6 şi lăsînd în urmă trăgători de talie mondială, a doua zi s-a clasat pe locul ultim. Aceste fluctuaţii de formă de la o zi la alta nu au altă explicaţie decît aceea că pregătirea fizică şi specială nu a fost făcută în mod temeinic.

Antal şi Văcaru au avut o comportare mediocră, nereuşind în acest mare concurs să se concentreze în suficientă măsură şi să se întreacă pe ei înşişi, aşa cum se aştepta, în mod firesc, de la nişte sportivi tineri.

La pistol viteză şi la pistol calibru mare numai Tripşa a reuşit să obţină un rezultat satisfăcător, trăgînd destul de constant în ambele manşe. Părerea specialiştilor este că Tripşa poate mult mai mult, dar pentru aceasta trebuie să-şi îmbunătăţească atît pregătirea fizică generală cît şi cea specifică.

Atanasiu a avut o comportare slabă la pistol viteză, trăgînd inconstant. Primul foc l-a executat întotdeauna cu întîrziere, neavînd o cadenţă constantă şi grăbind ultimul foc din criză de timp (fapt care l-a şi dus, de altfel, la pierderea unui foc). Şi Atanasiu a avut o oarecare revenire la pistol calibru mare, ceea ce demonstrează că, cu o pregătire corespunzătoare poate să dea mai mult. Jeglinschi a avut şi la această probă o comportare slabă, mult sub nivelul rezultatelor pe care le obţine în ţară, deşi au existat toate condiţiile pentru a trage bine.

Cu prilejul concursului şi la antrenamente sportivii noştri au avut prilejul să facă un rodnic schimb de experienţă cu trăgătorii sovietici. Astfel, am văzut că antrenamentele nu sînt făcute întotdeauna trăgîndu-se integral, conform regulamentului, şi se adoptă din cînd în cînd sistemul variaţiei în trageri mai ales la seriile de pistol viteză. Incălzirea pistolarilor nu se face trăgîndu-se pe ţintă ci în biută, ceea ce duce la economie de consum nervos în zilele de concurs.

Sportivii sovietici „trag" foarte mult pe tub în timpul antrenamentelor. Aceasta o fac nu pentru economie de cartuşe, ci pentru studierea poziţiilor de tragere.

In concurs cei mai mulţi dintre marii trăgători trag în forţă, ochind puţin şi terminînd concursul cu rezultate foarte bune, cu mult înaintea celorlalţi. Aceasta demonstrează că trebuie pus şi mai mult accent pe individualizarea pregătirii şi stilului de tragere. Sportivii noştri au putut vedea la faţa locului cum — datorită voinţei şi perseverenţei — sportivii sovietici au realizat rezultate de valoare mondială cu pistoale originale, nemodificate.

Interesantă este, de asemenea, utilizarea detantelor tari la arme şi pistoale, în timp ce la noi s-a recomandat să se tragă cu detantele foarte slabe. O deosebită atenţie se acordă şi adaptării materialelor pe trăgători ceea ce duce la rezultate superioare.

V. PANŢURU
antrenor

HANDBAL

Turneul final al campionatului masculin de handbal în 7 — o întrecere a tinereţii

Aspect de la întîlnirea Dinamo Bucureşti—Tehnometal Timişoara

Deşi n-am făcut o statistică pentru a putea spune acum, cu precizie, cîţi dintre jucătorii componenţi ai echipelor participante la turneul final sînt tineri, cu frumoase perspective de afirmare în viitor, totuşi, nu greşim dacă afirmăm că acest turneu final poate fi numit „întrecerea tinereţii".

Discutînd despre această problemă, este de relevat un prim aspect şi anume acela al orientării sănătoase a antrenorilor celor patru echipe participante la turneul final, care nu au ezitat să acorde încredere unor elemente tinere şi care au pregătit aceşti jucători pentru a putea face faţă cu succes jocurilor destul de dificile din acest turneu. Cu alte cuvinte promovarea lor nu s-a făcut întîmplător, nu a fost determinată de indisponibilităţile unor titulari. Doar Rapid Bucureşti, forţată de indisponibilităţi, a fost nevoită să utilizeze un număr mai mare de jucători noi.

In rest, însă, am remarcat numai lucruri bune în această privinţă. Chiar şi în rîndurile echipei campioane, tinerii jucători Chiru şi Tudor Marius au evoluat promiţător; în special primul dintre ei s-a încadrat foarte bine în jocul formaţiei, alături de o serie de handbalişti consacraţi. De asemenea, în componenţa echipei Ştiinţa Timişoara au intrat cîţiva tineri, dintre care I. Schimo s-a impus cu autoritate. Acest handbalist în vîrstă de 18 ani are o constituţie fizică excepţională, fiind dotat cu forţă de şut puţin obişnuită pentru un tînăr de vîrsta lui. In ceea ce priveşte pregătirea tehnică şi, mai ales, tactică, el mai are încă de învăţat. Alături de el, în rîndurile echipei timişorene, s-au mai evidenţiat portarul Pîrva, Sauer I., Niess şi Oţoiu.

Am lăsat la urmă — şi nu întîmplător — echipele Tehnometal Timişoara şi Rapid Bucureşti. Despre prima dintre ele am mai scris. Vrem doar să adăogăm, acum, în plus, recomandarea de a merge înainte pe drumul promovării cu curaj a elementelor tinere. De altfel, formaţia de bază a acestei echipe este alcătuită din astfel de jucători şi ei au dovedit — rezultatele vorbesc grăitor în această privinţă — că sînt capabili să facă faţă cu succes jocurilor dificile. Formaţia bucureşteană Rapid este la fel de tînără. O bună parte din jucători au confirmat cu acest prilej valoarea lor. Ne referim la portarul Lăzărescu (plasament excelent), la tinerii Buşe, Mergeanian etc.

In concluzie deci, întrecerile acestui turneu final s-au disputat sub semnul afirmării puternice a tineretului. Fapt care ne bucură şi care ne face să privim cu încredere viitorul, într-un sport în care — să nu uităm — sîntem campioni ai lumii.

CĂLIN ANTONESCU

TENIS

Azi, start în campionatele internaţionale ale R. P. Romîne

(Urmare din pag. 1)

I. Şavkulov şi Şt. Ţolov. Evident, veleităţi la titlu emit şi reprezentanţii ţării noastre, în frunte cu fostul campion internaţional al R. P. Romîne, Gh. Viziru şi tînărul campion romîn I. Ţiriac. Ii secondează de aproape ceilalţi membri ai lotului republican: G. Bosch, C. Năstase, E. Cristea, A. Bardan, I. Rakosi şi tînărul P. Mărmureanu.

> Ieri, la antrenamentele oaspeţilor, campioana R. D. Germane, Eva Johannes — care a mai vizitat ţara noastră, participînd la ediţia din 1958 a campionatelor — ne-a făcut următoarea declaraţie:
>
> **„După trei ani de la prima mea cunoştinţă cu Bucureştiul, găsesc Capitala dv. mult schimbată. Oraşul este înnoit şi îţi oferă o privelişte minunată. Cu plăcere am revăzut şi frumoasele terenuri de tenis pe care vom juca de marţi. Sper că turneul de tenis de la Bucureşti va fi un succes desăvîrşit!..."**

Este interesant de notat că o serie dintre participanţii străini s-au întîlnit recent în cadrul turneului de la Riga. Potanin a ajuns în finală, pierzînd în patru seturi la Lejus. Acesta l-a întrecut în sferturi de finală pe Manevski.

Se vor reîntîlni de asemenea — în cadrul probei de simplu femei — jucătoarele fruntaşe Irina Riazanova (U.R.S.S.) şi Eva Johannes (R. D. Germană). La Riga, în semifinale, tenismana sovietică a cîştigat cu 6—2, 8—6. Alături de cele două pretendente la primul loc, concurează cu şanse romîncele Julieta Namian, Mina Ilina (în progres evident), poloneza Danuta Rilska şi campioana bulgară Maria Ciakarova-Todorova.

De mîine încep întrecerile şi în probele de dublu, care promit meciuri spectaculoase şi deschise.

Se joacă în fiecare dimineaţă de la ora 9 şi după-amiază de la ora 16.

C. COMARNISCHI
RADU VOIA

ALPINISM

„Peretele de gheaţă" escaladat de sportivii de la Voinţa Sibiu

Membrii secţiei de alpinism de la Voinţa Sibiu au realizat escalade de iarnă de mare valoare. Cu toate că activitatea acestei secţii a început abia în toamna anului trecut în scurtă vreme s-au obţinut rezultate frumoase, iar numărul alpiniştilor s-a ridicat de la 2 la 11.

După ce noii alpinişti au fost iniţiaţi în tainele acestui sport, au fost alcătuite mai multe echipe care au depus o vie activitate în iarna aceasta. Antrenamentele au fost urmate de cîteva premiere de iarnă valoroase.

In mai puţin de o lună, alpiniştii de la Voinţa Sibiu au escaladat în premieră 6 ture de iarnă, toate executate în masivul Făgăraş. Şirul performanţelor a început cu Creasta nordică a Ciortei, tură propusă spre omologare la gradul de dificultate III A. A continuat cu Peretele nordic al Ciortei, de acelaşi grad de dificultate, cu Creasta alpină Şerbota-Negoiul (gradul II B), Peretele nordic al Călţunului, supranumit şi „Peretele de gheaţă" la care s-a lucrat 12 ore. Inaintarea a fost foarte dificilă, la fiecare pas trebuind să se sape în gheaţă trepte cu pioletul. Diferenţa de nivel a traseului 350 m. „Peretele de gheaţă" este unul dintre cele mai dificile trasee de iarnă din ţara noastră. El a fost propus spre omologare la gradul IV B. Celelalte două trasee escaladate de alpiniştii de la Voinţa Sibiu sînt **Creasta Călţunului** (gr. II A) şi **Creasta Şerbotei** (gr. I B).

Toate aceste trasee au fost realizate de două echipe alcătuite din: tîmplarul H. Horst (cap de coardă şi conducător al secţiei), H. Fabritius, elev; a doua echipă a fost alcătuită din medicul O. Ivancenco (cap de coardă) şi tîmplarii H. Reiner şi G. Wachsman.

ILIE IONESCU-coresp.

Cultura fizică şi sportul întăresc trupul şi mintea

(Urmare din pag. 1)

creşte numărul celor care se preocupă de sport. Preocuparea aceasta nu este o simplă întîmplare. Este dovada oarecum experimentală că toţi simţim nevoia sportului şi culturii fizice.

Poate să apară curios la prima vedere că cineva care munceşte intens fizic, încă mai simte nevoia de sport sau de cultură fizică. Tocmai această nevoie arată că la noi, în anii puterii populare, s-a realizat un mare progres şi în această direcţie, adică s-a format ceea ce s-ar putea denumi CONŞTIINŢA SPORTIVĂ. Inţelegem prin aceasta justa interpretare a activităţii sportive. Nu este vorba numai de competiţii, nici — mai ales — nu este vorba de vedetism, ci este o nevoie organică, normală, sănătoasă, de a desfăşura din plin resursele fizice ale organismului nostru. Spunînd resurse fizice, fără îndoială că trebuie să înţelegem, aşa cum spun medicii, efortul neuro-muscular. Insă, pentru ca acest efort neuro-muscular să merite numele de efort sportiv sau de cultură fizică, trebuie să fie de un anumit nivel, de anumită formă, pe care numai cel cîştigat pentru sport şi cultură fizică le-a înţeles aşa cum trebuie.

Era pe vremuri o ruptură între munca intelectuală şi munca fizică. Situaţia aceasta era folositoare pentru guvernanţii de atunci. Astăzi ştim, dimpotrivă, că munca fizică şi munca intelectuală se împletesc în mod necesar şi armonios. De altfel, din pregătirea teoretică a cadrelor de specialişti, nu lipsesc niciodată orele de activitate practică, munca de teren, îndrumarea către aplicări din ce în ce mai precise şi mai largi.

Ştiinţa reprezintă o ramură de muncă ca multe altele. Oamenii de ştiinţă au şi ei nevoie de o bună sănătate, bine armonizată. Au şi ei cerinţe de o justă repartiţie între efortul fizic şi cel intelectual. Dacă-i întrebăm pe medici, ei ne vor spune foarte documentat că nici un om de muncă ştiinţifică nu se poate lipsi de un organism cu o sănătate într-adevăr satisfăcătoare. Se poate chiar afirma că pentru oamenii de ştiinţă, pentru tehnicieni şi pentru artişti în special, este nevoie de un echivalent al muncii fizice care să contrabalanseze intensitatea muncii şi încordării intelectuale inerente activităţilor pe care le desfăşoară.

Sînt cam depărtaţi anii cînd am început ca student la Facultatea de medicină din Bucureşti. Mi-aduc aminte şi astăzi, cu multă emoţie, de unii dintre studenţii cu care am început această frumoasă profesiune şi care pe drum au fost seceraţi de boli, la care desigur ar fi rezistat, dacă s-ar fi îngrijit din vreme de sănătatea lor. Profesiunea medicală a pierdut astfel muncitori sîrguincioşi, cinstiţi, devotaţi.

Pe acele vremuri însă sportul şi educaţia fizică nu erau nici pe departe pe măsura posibilităţilor şi speranţelor oamenilor muncii.

Pricepem astăzi de ce lucrurile au luat cu totul altă orientare. De altfel, aşa cum ne-a învăţat experienţa Uniunii Sovietice, medicina trebuie bazată pe fiziologie, în sensul profilaxiei. In felul acesta medicina previne încă mai mult decît este chemată să vindece. Bineînţeles, pe lîngă o profilaxie strict adaptată, să spunem, bolilor profesionale, infecto-contagioase, intoxicaţiilor, — mai intervine şi o profilaxie generală. Aceasta înseamnă că prevenim bolile prin întărirea trupului şi minţii, prin ridicarea potenţialului nostru vital, prin dezvoltarea noastră intelectuală şi fizică la un nivel tot mai înalt, potrivit timpurilor pe care dorim să le dezvoltăm înspre pace şi progres.

Medicul de astăzi vede în cultura fizică un aliat puternic. Medicul îşi dă seama că prin cultură fizică se obţine în mod sigur nu numai o întărire a organismului, un spor al funcţiilor de apărare, o tonifiere a sistemului nervos şi sistemelor de reglare pe organism puse în subordinea sistemului nervos, dar şi o cale nouă, modernă, de a contribui în mod esenţial la o vindecare mai rapidă şi mai bună. Aceasta înseamnă o revenire a fostului pacient la o stare cît mai aproape de starea normală pentru o muncă de bună calitate. De altfel, în unele clinici, pe lîngă tratamentul medical propriu-zis, s-a instituit şi tratamentul adjuvant, prescris de către medicul specialist în cultură fizică. Sînt anumite ramuri de sport şi cultură fizică corespunzînd unor anume boli. Este desigur de competenţa unor buni specialişti să facă această selecţie. Lucrînd mînă în mînă, cei doi medici vor putea individualiza şi ameliora prescripţiile pe ambele linii de tratament.

In felul acesta se mai cîştigă un punct foarte important. Fostul pacient se convinge personal că sănătatea sa se poate ameliora şi menţine, nu numai prin medicamente, dar şi punînd în valoare resursele fiziologice ale organismului nostru, începînd cu ameliorarea randamentului neuro-muscular.

Trăim vremuri noi, care cer de la fiecare o justă înţelegere a ceea ce este necesar pentru realizarea deplină a noilor perspective care se deschid, luminoase, în faţa noastră.

Ni se cere în principal să dezvoltăm capacitatea de muncă şi de creaţie, de disciplină şi de coordonare a tuturor celor care sînt chemaţi să construiască şi să desăvîrşească socialismul şi comunismul. Pentru aceasta, trebuie să punem tot mai mult accentul pe dezvoltarea randamentului nostru, prin practicarea exerciţiilor fizice şi sportului.